



A Magyar–Japán Baráti Társaság (MJBT) hírlevele

Szerkesztő: Horváth Alíz (holiza5@gmail.com)

Programajánló

Idén is megrendezzük az immár hagyományosnak mondható vacsoraestünket a Fuji japán étteremben. Szeptemberi klubnapunkat ebben az étteremben tartjuk meg. A vacsoraest keretén belül a Magyar–Japán Baráti Társaság tagjainak lehetőségük lesz megkóstolni a méltán világhírű japán konyha remekeit. A Fuji japán étterem immáron huszonkét éve Magyarország első számú és máig is egyetlen igazi tradicionális japán étterme, amely többek között 2011-ben kiérdemelte Magyarország legjobb ázsiai top étterme címet, illetve 2008. és 2012. között elnyerte "Best of Budapest" díjat. A legmagasabb fokú gasztronómiai élmény elérésének érdekében kivétel nélkül csak a legtisztább tengerekből, és mindig az évszaknak megfelelő alapanyagokat hozatja meg vendégei számára.

Időpont: 2015. szeptember 16. (szerda) 18:00

Helyszín: Fuji japán étterem (1025 Budapest Csatárka u. 54)

A menü kalkulálható ára: kb. 3500 Ft + italfogyasztás. A menü ára a helyszínen fizetendő.

A terem befogadóképessége és a maximális létszám: 30 fő

Jelentkezési határidő: **2015. szeptember 6.** (vasárnap)

Jelentkezés: Sági Attila (e-mail: attilasagi@yahoo.com), aki a jelentkezőknek visszajelzést is küld.

Megújult havi klubnapjaink

2015. október 16. 17.30 NÁLUNK...ÉS NÁLATOK?

Klubnapjaink ősztől megújult formában jelentkeznek, októbertől márciusig összesen hat alkalommal. A program során a kerekasztal beszélgetések keretében a résztvevők különféle témákon keresztül vitatják meg a Japán és Magyarország közötti hasonlóságokat és különbségeket, illetve, hogy mit lehetne, vagy mit lenne érdemes mindebből átvenni. Az első témát a nyelvek képezik majd, a beszélgetés résztvevői Máté Zoltán és Sági Attila (a japán nyelvről), valamint Laczkó Krisztina és Mártonfi Attila (a magyar nyelvről) lesznek.

2015. november 20. 17.30 ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ ÉS VETÍTÉS az MJBT Japánban járt csoportjától, akik a társaság keretei között tanulnak japánul és kinn igyekeztek ismereteiket fejleszteni, illetve minél több nevezetességet megtekinteni, valamint hogy a japánok hogyan örökölték át hagyományait a modern kultúrában. Az előadók a csoport tagjai: Siklódi Blanka, Eplényi Gábor, Vihar Judit, Borsányi Klára és a többiek lesznek.

A havi klubnapok helyszíne a Nemzetek Háza (Budapest, VI. Bajza u. 54. földszint).

Megjelent a Japán–magyar nagyszótár

(Sajtóközlemény – 2015. augusztus 12.)

Megjelent a *Japán–magyar nagyszótár* az eddigi legnagyobb terjedelmű és legmélyebben kidolgozott japán–magyar szótár. A szótárban a köznyelvi szókészlet, a társalgási nyelv, a szaknyelvek alapvető szóanyaga és a szleng közismert fordulatai is szerepelnek. Részletesen bemutatja a címszók, valamint az összetételek, szókapcsolatok és közmondások jelentéseit és jelentésárnyalatait. A szótárhasználót bőséges példaanyag segíti a szavak és kifejezések használatának megértésében.

Az alkotók szándéka az volt, hogy a szótár hasznos legyen mindazok számára, akik a japán nyelvet tanulják, illetve azoknak is, akik a japán nyelvvel magasabb szinten, kutatóként, fordítóként, tolmácként kívánnak foglalkozni. Figyelembe vették ezen felül a japán ajkú felhasználók szempontjait is. Minthogy a szótár kultúraközvetítő szerepet is betölt, a szokásosnál bővebben szerepelnek benne a jobb megértést szolgáló, lexikonszerű kiegészítések, magyarázó megjegyzések.

A kötetet részletes nyelvtani összefoglaló egészíti ki. Ezt követi a japán mértékegységek bemutatása, majd a japán császárok uralkodási táblázata. Ez utóbbira a japán és az európai naptár közti átváltás céljából van szükség.

A szótárt 15 év alatt Magyarország különböző egyetemeinek 14 kiváló szakembere készítette. Nukazava Kazuo volt japán nagykövet kezdeményezésére, a Japán Nagykövetség és a Japán Alapítvány, valamint az Oktatási Minisztérium támogatásával.

A *Japán–magyar nagyszótár* címszavai a kanaírás rendjében következnek *hiragana* illetve *katakana* írással, ezt a megfelelő egy vagy több *kandzsi* követi. A szótár átlátható formában tartalmazza az egyes szavakhoz és kifejezésekhez tartozó nyelvtani információt is, ehhez először teremti meg magyarul a japán szófaji rendszer terminológiáját.

A szótár kedvezményesen megvásárolható munkanapokon 7 és 14 óra között a Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsészettudományi Karán (Budapest VIII., Reviczky u. 4/A 3. emelet 312), Nyerges Lászlónénál (nyerges.laszlone@kre.hu, illetve 318-5915).

A nagyszótár ünnepélyes bemutatójára augusztus 28-án a Károli Gáspár Református Egyetem dísztermében került sor. Az eseményen köszöntőt mondott Vihar Judit, a Japán Stúdiumok Alapítvány elnöke, a szótár kiadója, Koszuga Dzsuncsi, Japán magyarországi rendkívüli és meghatalmazott nagykövete, dr. Sűdy Zoltán, Magyarország volt tokiói nagykövete, Ivanaga Emi, a Japán Alapítvány budapesti irodájának igazgatója és dr. Varrók Ilona, a Károli Gáspár Református Egyetem Keleti Nyelvek és Kultúrák Intézetének vezetője, a szótár főszerkesztője. A rendezvényt Kenéz László sakuhacsíművész, Takaku Keidzsiró samiszenművész, valamint a Kiyo Kito Taiko dobzenekar közreműködése színesítette.



Fotók: Horváth Alíz

További híreink

Király József, a Kecskemét-Aomori Baráti Kör tiszteletbeli elnöke kapta a 2015-ös külügyminiszteri kitüntetést

A Japán Külügyminisztérium augusztus 19-én kihirdette, hogy a 2015-ös külügyminiszteri kitüntetést Király Józsefnek, a Kecskemét-Aomori Baráti Kör tiszteletbeli elnökének adományozza. Ezzel ő lett a második magyar személy, aki megkapta ezt a díjat.

Király József a Kecskemét-Aomori Baráti kör alapító tagja, valamint létrejöttük óta részt vesz japán-magyar általános és középiskolák csereprogramjaiban. 1999-es elnöki kinevezése óta a kulturális csereprogramokon felül különböző Aomoriból érkező küldöttségeket fogadott, illetve az Aomorival való szakadatlan együttműködésének köszönhetően hozzájárult Japán és Magyarország kölcsönös megértésének elmélyítésében.

A külügyminiszteri kitüntetést olyan személyeknek vagy csoportoknak adják, akik rendkívüli mértékben hozzájárulnak Japán és a külföldi országok közötti baráti kapcsolatok erősítéséhez. Idén 120 személyt és 41 csoportot tüntettek ki.

(Referencia)

Az eddigi magyarországi kitüntettek

2008 Itomi Sinobu (japán állampolgár) a Páneurópai Piknik Alapítvány igazgatója

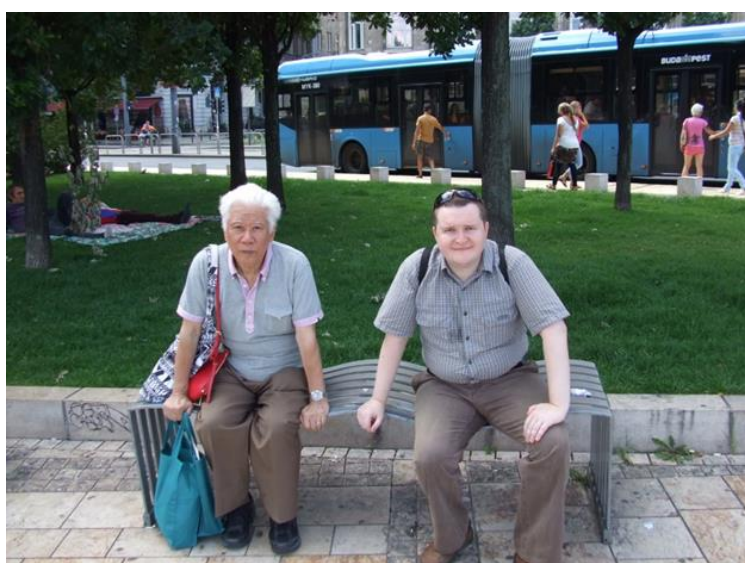
2013 Pinczés István a Players Stúdió Debrecen művészeti igazgatója

2014 Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem (csoportdíj)

2015 Király József a Kecskemét-Aomori (magyar-japán) Baráti Kör tiszteletbeli elnöke

Forrás: Magyarországi Japán Nagykövetség Sajtó és Kulturális Osztály

Augusztusban Budapesten járt a Kansai-Magyar Baráti Társaság elnöke, Mukojama Takesi atomkutató és festőművész felesége, Kazuko. Az eseményt Menyhárt István örököltte meg:



Beszámolók

Gyulai Japán Nap – Hankó Ferenc

Fogadják szeretettel képes összeállításunkat Gyula városából, az immáron második alkalommal megrendezett Japán Napról. Külön öröm számunkra, hogy rendezvényünk alkalmából, dr. Görgényi Ernő polgármester meghívására 2015. július 7-én Koszuga Dzsunicsi, Japán magyarországi rendkívüli és meghatalmazott nagykövete is ellátogatott Gyula városába.

Bízom benne, hogy rendezvényünkkel a japán kulturális bemutatók számára hagyományt teremtettünk városunkban. Emellett külön köszönettel tartozom dr. Vihar Judit elnök asszonynak, aki szakmai segítségével hozzájárult a rendezvény megvalósításához.







Fotók: Kiss Zoltán



Gyula Város Polgármestere

Ügyiratszám: X. 63-4/2015

Magyar-Japán Baráti Társaság

Dr. Vihar Judit

elnök asszony részére

Budapest

Bajza u. 54. I. em.

1062

Tárgy: Köszönőlevél

Tisztelt Elnök Asszony!

Gyula Város Önkormányzata, a MAPON Gyulai Magyar-Japán Kulturális Egyesület és a Magyar-Japán Baráti Társaság közös szervezésében került megrendezésre a Gyulai Japán Nap, 2015. július 7-én városunkban, melyen Öccellenciája Koszuga Dzsunicsi japán nagykövet úr és kísérete is tiszteletét tette.

Ezúton szeretném megköszönni a Magyar-Japán Baráti Társaság és külön az Ön személyes támogatását és együttműködését melyet e nagyszerű nap megrendezése során tanúsított irányunkba. Az egész nap tökéletes megszervezése, a japán kultúra apró részleteinek bemutatása és professzionális szemléltetése pontos és precíz koordinációs munkát igényelt, amiért hálás vagyok Önnek.

Tavalyi reményeim immár bizonyosságot nyertek, hiszen a 2014. évi közös kezdeményezésünknek ismét Gyula városa adhatott otthont. Ezek után már biztosan mondhatom, hogy az első lépéseket megtettük, a jó kapcsolat kialakult és együtt építjük a közös jövőt az országban a japán kultúra ápolásáért!

További munkáihoz jó egészséget kívánok!

A jövőbeni együttműködés reményében, a mielőbbi viszontlátásig,

Gyula, 2015. július 9.

Dr. Görgényi Ernő



Entente Florale Europe
Európai Virágosítási Verseny
arany minősítés
2014

5700 Gyula, Petőfi tér 3. (5701 Gyula, Pf. 44.) tel.:66/526-801, fax: (66)463-143
Internet: www.gyula.hu. E-mail: gorgenyi@gyula.hu

Ikebana tagozat – Hajnal Krisztina

Japán írisz (*Iris ensata*)

Ha a nyár eleji esős évszak során járunk Japánban, úton-útfélen találkozhatunk a japán írisszel, amelyet, ha rákérdezünk, a helyiek minden bizonnyal „sóbu” néven azonosítanak. Ugyanakkor sokan tudják, hogy az írisz japán neve *ajame* - és egy gyors internetes keresés még inkább összezavarhat minket, mert minkét elnevezésre olyan képtalálatokat kapunk, amelyeken íriszek szerepelnek. A rejtély kulcsa valójában meglehetősen egyszerű: a japán íriszt, mivel levele az orvosi kálmoséra (*Acorus calamus* L.) emlékeztet, amelyet japánul *sóbunak* neveznek, virágos *sóbunak*, azaz *hanasóbunak* hívják. Ezt a magyarázatot azonban nem sokan ismerik, így a köznyelvben gyakran egyszerűen csak *sóbuként* utalnak rá.



Jól mutatja, mennyire nem egyértelmű a különbség még a japánok számára sem az, hogy létezik egy japán szó, amely szó szerint azt jelenti, „Melyik is ez, írisz vagy japán írisz?” (いづれがアヤメかカツバタ) – a magyar nyelvben a „Gizike – gőzeke” kifejezéshez hasonlíthatnánk; arra utal, hogy két dolgot első ránézésre igen nehéz megkülönböztetni (és a különbség nem feltétlenül fontos). A japán írisz virágzásakor tartott hagyományos fesztiválokat is *ajame* fesztiválnak nevezik, az ezeken szerepet kapó virág azonban valójában a japán írisz (*hanasóbu*), amelyet a régi időkben összetévesztettek az írisszel (*ajame*).

A japán íriszt mezei változatából nemesítették több, mint ötszáz évvel ezelőtt. Három fő változata alakult ki, az edói, a higói és az iszei; a hagyomány szerint a virág a Tóhoku vidékről került Edóba majd később az ország délebbi részeibe. Szármagassága 50-60 cm, dúsan nyíló virágokkal rendelkezik és több színben is megtalálható: sötétkék, lila, sárga, fehér és rózsaszín változata is létezik. Jellemzően június első felében virágzik, ami így pontosan egybeesik az esős évszakkal ezért a japán írisz a koranyár egyik szimbóluma nem csak a hétköznapi életben, de a költészetben is.

Népszerűségét jól mutatja, hogy nem csak Mie prefektúra, de 14 város és Tokió két kerülete (Sibuja és Kacusikaku) is hivatalos virágának választotta. Sibuja választása egyébként azért sem meglepő, mert az ország egyik legkedveltebb íriszvirágzás-néző helyének számít az itt található Meidzsi nagyszentély.



Magyarországon is kaphatóak a különböző íriszfélék mind virágboltokban mind kertészeti szaküzletekben. Viszonylag alacsony igényű, könnyen nevelhető évelők, napos helyre ültetve hosszú évekig gyönyörködhetünk szépségükben. A legszebb hatást akkor lehet elérni, ha saját ágyásba ültetjük őket, de egy virágos sziklakert részeként is megállják helyüket. Mind ikebanában, mind hagyományos csokorba kötve rendkívül szépen díszítik otthonunkat, alkalmazzuk őket bátran!

Japánkert tagozat – Dani Zoltán

Örömmel tájékoztatjuk tisztelt támogatóinkat és barátainkat arról, hogy a Szentendre Japánkert projekt építési munkálatai az elmúlt hónapok alatt is eredményesen folytatódtak.

2015. júliusában, hosszas mérnöki tervezés és előkészület után, elkezdtuk az egyik legnehezebb feladatot: a Czóbel Parkban feltörő patak Japánkertbe való bevezetését, annak érdekében, hogy a kertnek hosszú távú, folytonosságot biztosító, tiszta vízellátása legyen. Az összes, adományként kapott sziklát a helyére igazítottuk, valamint megtörtént a tó medrének végleges kialakítása, előkészítve ezzel a kertet a végső tereprendezési munkához.

2015. augusztus elején kitartó munkával - 98 méteren keresztül - sikeresen bevezettük a kertbe a csermelyt, valamint belekezdünk a terep végső kialakításába.

Következő kihívásaink: végleges tereprendezés, a patak medrének kialakítása (fóliázása) és az adományként felajánlott növények beültetése.

Hálásan köszönjük minden kedves támogatóknak a nagy értékű segítséget, felajánlásokat, amely lehetővé tette mindezen eredményeket!

Az öt év munka alatt számos barátra, önkéntesre és támogatóra tettünk szert, mind magyar, mind japán részről. Minden nap azon dolgozunk, hogy forrásainkat megteremtsük és egy színvonalas kertet, kertműhelyt, kulturális találkozóhelyet építsünk.

Terveink megvalósítása érdekében a Japánkert Magyarország Egyesület (2000 Szentendre Rét u. 2.) bármilyen felajánlást, támogatást vagy nagylelkű pénzügyi segítséget nagy köszönettel fogad. (Bankszámlaszám: HU62 1160 0006 0000 0000 64560849)

További részletek a japankert.com honlapon, illetve az alábbi linken találhatóak:

http://japankert.com/product.php?id_product=149.

Facebook oldalunkon az eddigi munkálatokról számos fotó is látható:

<https://www.facebook.com/japankertmagyarország>



Fotók: Dani Zoltán

Japán hangulatban – Sági Judit

Magyaregregy 2015. június 7-től július 2-ig

A komló háta mögötti völgyben fekvő Magyaregregy már ötödik alkalommal adott helyet alkotótáborunknak. A Vadgesztenye Panzió egy régi vízimalom átalakításából született. Az egykori malom pincéjében kialakított étterem hűvösében egy közös ebéddel nyitottuk meg a tábort. A középső szinten lévő társalgó adott helyet a foglalkozásoknak, szabad hajtogatásoknak, de a közel egy hektáros park jó levegőjével és meghitt csendjével is nagyszerű helyett nyújtott erre.

Már első nap sikerült az egész házat belakni. Elkezdtünk hajtogatni, született egy-két ékszer, de a legérdekesebb talán a Fábíán Zsolt által bemutatott *kumihimo* fonás volt. Ez a zsinórkészítés egy kevésbé ismert formája, amely egy tradicionális japán kézműves technika. Ezeket a fonatokat általánosan kardmarkolatok betekerésére, övek, valamint lószerszámok készítésére használták. A lányok persze inkább karkötőt, kulcstartót készítettek.

Kedden a sok hajtogatás mellett Pelle Évi vezetésével próbálkoztunk egy-két *furosiki* kötéssel. Évi már évek óta használja ezt a japán kendőcsomagolási technikát. Ő ebben adja át az ajándékokat és bevásárlásnál is ezt kapja elő, ha szatyorra van szüksége. Délután kerestem egy kisebb farönköt és készítettem egy ikebanát a kertben fellelhető virágokból. Sebők Zsolt aztán ezt rajzoltatta le a többiekkel. A visszajáró táborozókkal már készítettünk szénrajzot arcról, testről, ez volt az első „csendélet” kompozíció. Gyönyörű művek születtek.

Vacsora után átbuszoztunk Szászvárra, hogy megkóstoljuk a helyi borokat. Megnéztük a helyi borászati kiállítást és persze egy-két pincébe is ellátogattunk. Soltész-Várhelyi Klára éppen aznap ünnepelte születésnapját, így hát jó alkalom adódott egy kis játékra. Vendéglátóink helyi pincéjében éppen annyi hely volt, hogy beférjünk. Itt aztán a vezetésemmel vakon hajtogattunk. Illetve próbáltunk vakon hajtogatni, mert az egyszerűnek tűnő elefánt hajtás is okozott egy kis elakadást. A végén szabad kezett adtam a figura befejezésére. Klárát ezzel a sokféle, lehetőleg felálló ormányú elefánttal ajándékoztuk meg.

Szerda délelőtt sétáltunk egyet a közeli Mecsek oldalban. Növényeket, virágokat, kalászokat gyűjtöttünk a délutáni ikebana készítéshez. A séta után már várt minket Zsebe József, aki elhozta új könyvét. A könyvbemutató beszélgetés alkalmával megtudtuk hogyan készült el ez a szép kiadvány. Hogyan válogatta ki a bele kerülő modelleket, hogyan birkózott meg a leírások elkészítésével, a fényképezéssel, a nyomda kiválasztásával, majd mennyi izgalmat jelentett neki, amikor kezébe vette a már régen várt keménykötésű könyvet. A könyv kézbevétele mellett nagy örömet jelentett, hogy Józsi itt maradt velünk még másnap is és meghajtogathattunk vele egy-két „Zsebe” modellt.

Délután Tacuta Fumiko vezetésével készítettünk ikebanákat. Igyekeztünk elsajátítani a japán művészetnek ezt a letisztult virágkötési technikáját. Az európai virágkötéssel szemben az ikebanának szigorú szabályrendszere van. Arányok és irányok egyaránt meghatározzák a növények elrendezését.

Gyorsan eljött az utolsó nap, ezért elővettem a fémlapokat is. A vékony, kilagyított vörösréz lemez akár kézzel is meghajtható, bár jól végig kell gondolni, mit hajtunk belőle. Készültek pillangók és pávák, amelyek antikolás segítségével szoborszerű alkotássá váltak.

Közben az árnyékos kertben egy haikus beszélgetésre invitáltam a résztvevőket. Szerettem volna, ha a pécsi origamisok mellé bekapcsolódnak mások is a Haiku-hajtások kiállítás továbbépítésébe. Meséltem erről a rövid és tömör japán versformáról, arról hogyan alakult ki a pécsi körben ennek a kiállításnak az ötlete és végül hogyan valósítottuk meg a lehetetlennek tűnő feladatot. A másfél óra alatt remélem sikerült felkelteni az érdeklődést és lassan mások is bekapcsolódnak ebbe az alkotásba. Két haiku is született.

Pattog a tűz a
Kandallóban. Bámulom
Az ablakon át.

(Somos Endre)

Komor göröngyök
Fekete földrögökben
Törekszik a mag.

(Soltész-Várhelyi Klára)

A délután a szabad hajtogatás jegyében zajlott. Mindenki megpróbált még annyit hajtogatni, amennyit csak lehetett. Késő délután egy csapatjátékkal zártuk az estét. A csapatoknak a „hajrá” vers után olyan játékokat kellett hajtogatni, amik a lehető legmesszebb ugranak. Az első ugratás után meg kellett hosszabbítanom a pályát, mert úgy tűnt, 100 cm kevés lesz. Jól tettem, mert Takács Imre tücske valósággal átugrotta a két asztalt. Az utolsó feladat egy kicsit nehezebbre sikerült, mert egy doboz belsejében kellett *kuszudamát* hajtogatni és összerakni. Az este jó hangulatban telt, a csapatok átvették a magyaregregyi smile díjat és következett az utolsó közös vacsora.

A vacsorához megterített asztalon Imre hajtogatott kutyusai vártak ránk. Dobóczki Zsuzsi férje a hetet horgászással töltötte és így a csütörtöki vacsora Kurucz Sanyi és Dobóczki Józsi által készített halászlé volt.

Miután besötétedett Nedev Ági elővette a fényképezőgépét, és meghívott minket egy fényrajzolásra. Ez egy nagyon izgalmas játék. A fényképezőgépen beállított hosszú záridő lehetőséget ad arra, hogy egy elemlámpa fényével rajzoljunk. Így sikerültek az alkotások.





Fotók: Sági Judit

Origamis események– Villányi Mariann

A Magyar Origami Kör 2015. augusztus elején rendezte meg 26. Nemzetközi Origami Találkozóját Budapesten, amelynek megnyitóján Vihar Judit tartott élménybeszámolót májusi japán útjukról és a japán gondolkodásról, Borsányi Klára fotóival színesítve.

A helyszínen kiállítással emlékeztünk Horn Ákosra, a fiatalon elhunyt nagyon tehetséges origami művészre. Több új origami könyv bemutatójára is sor került: Zsebe József külföldön is elismert origami művész állatmodelljeit gyűjtötte egy kötetbe, a Nemzetközi Szimmetria Társaság új kiadványában pedig az origami tudományos hátteréhez kapcsolódó cikkeket publikált. A több országból érkezett résztvevők sok új modell hajtogatását tanulták meg.

A találkozó díszvendégei lengyel origami művészek voltak. Alkotásaikból a Lengyel Intézet Nagymező utcai kiállítótermében nyílt párhuzamosan egy kiállítás. A megnyitón Ivanaga Emi, a Japán Alapítvány igazgatója röviden áttekintette a japán-magyar origamis kapcsolatokat. Az egész augusztusban látogatható nagysikerű bemutató kurátora Wogerné Sági Judit, a Pécsi Origami Kör vezetője volt, aki ezeket az alkotásokat az elkövetkező hónapokban más magyar városokba is továbbviszi.

A Magyar Origami Kör évek óta kitünteti azon tagjait, akik több évtized óta sokat tettek az origami népszerűsítéséért. Idén az Arany Tulipán díjat Orient Enikő iparművész-tanár kapta.



Fotók: Villányi Mariann, míg a kiállítás megnyitóján készült kép a Lengyel Intézet fotója.

Emlékezés Tanaka Jositomo nagykövet úrra, a JMBT igazgatótanácsának elnökére

Tanaka Jositomo urat akkor ismertem meg, amikor nagykövetként kedves feleségével együtt 1997-ben Veresegyházon felavatta a Micui Szen szobrászművész által készített Magyar-Japán barátság emlékmű park szobrait. Fáradságot nem kímélve késő estig együtt ünnepeltük a két nép barátságát. Hosszabb kapcsolatba akkor kerültem vele, amikor a 2011-es katasztrófa után a mi Magyar-Japán Baráti Társaságunk gyűjtést kezdeményezett a japán károsultak megsegítésére. Az általunk gyűjtött pénzküldeményt a tokiói Magyar Nagykövetség munkatársaival, Bohár Ernő nagykövettel és Kálmán Andrea kultúrattal együtt a Japán-Magyar Baráti Társaság igazgatótanácsának elnökeként elvitte Szendájba a rászorulóknak. A 2014-es magyarországi Japán Fesztiválon betegsége miatt már nem volt jelen. Vihar Béla versével búcsúzom tőle:

Belül van

Ami kedves, el kell veszítened,
hogyan végképp megtaláld.
A hiány majd kivallja
mi vagy nekem, s mi voltam neked.
Az a tied igazán,
amit kívül már nem lelsz többé,
csak magadban,
mert belül hordozod
s óvod őt.
Kezében mécszláng
S áll mozdulatlanul.

Vihar Judit



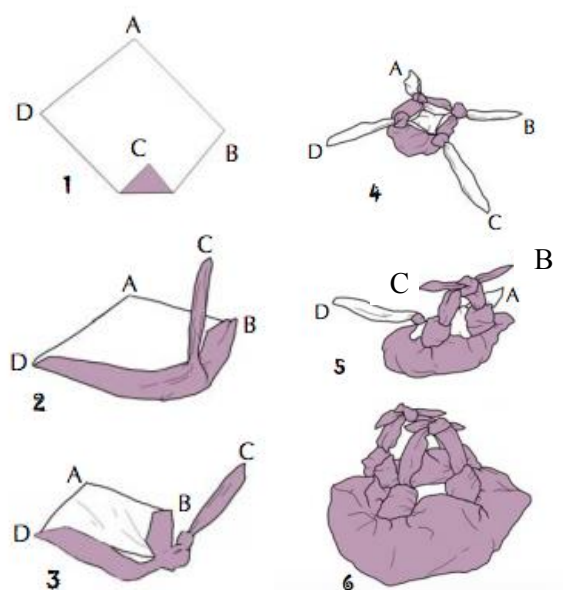
Könyvajánló

Idén szeptemberben jelenik meg a CSER Kiadó gondozásában Pápai-Vonderviszt Anna újabb furosiki témájú könyve, amelynek címe **Japán kendőtáskák - Furosiki**. Az olvasók a kötetből több mint tízféle táskák elkészítését tanulhatják meg, amelyhez elegendő csupán egy nagyobb (minimum 70x70 cm-es), négyzet alakú kendőt beszerezni.

Az alábbiakban következnek egy kis ízelítő:

Léggömb táskák

- 1 A kendőt mintájával lefelé leterítjük.
- 2 Megfogjuk az egyik csücskét (C).
- 3 Egyszerű csomót kötünk rá a csücskeiktől kb. 10-15 cm-re.
- 4 Ugyanezt tesszük az A, B és D csücskökkel.
- 5 Két egymás melletti kendőcsücsköt (B és C) dupla csomóba kötünk.
- 6 A maradék két csücsköt (A és D) is dupla csomóba kötjük, ügyelve arra, hogy körülbelül ugyanolyan hosszú legyen a táskák két fogantyúja.



A kötet várható bolti ára 1.195,- Ft.

A kötetrel kapcsolatban érdeklődni, illetve azt előrendelni Pápai-Vonderviszt Annánál lehet a vonderviszta@gmail.hu e-mail címen.

Olvasnivaló

Haiku rovat

(Haikuról, origamiról)

Szombat délután
virágzik a gesztenye
hajrá haiku
(Sági Judit)

Versek születnek
ó, megható jelenet,
japán hangulat
(Pogány Zsuzsa)

(Természet-figyelő)

Gondolat-születés?
Vajúdnak a hegyek, és...
Részemről semmi!
(Faltisz Róbert)

Fütyül, zúg a szél,
madarak ölelkeznek,
egy varjú károg
(Pagony Zsuzsa)

Biloba-csoda
ágai kizöldülnek,
elrepül álmom
(Pagony Zsuzsa)

Halványzöld faág,
friss napfény, madártojás -
varjú törí szét.
(Pagony Balázs)

Virág, fa rügyet bont,
madár, bogár, szél repül -
szárnyukon a nyár
(Pagony Balázs)



Fotó: Sági Judit

Murakami Haruki: Lexington szellemei

Fordította: Baross Dorottya Ágnes

Amit most el szeretnék mesélni, valójában jó pár évvel ezelőtt történt.

Minden szó igaz, bár bizonyos körülmények miatt a szereplők nevét meg kellett változtatnom.

Már két éve élhettem Cambridge-ben, Massachusetts államban, mikor megismerkedtem egy építésszel. Alig múlt el ötven, jóképű férfi volt, s haja már erősen őszült. Éppenséggel magasnak sem volt mondható.

Kidolgozott teste volt, szeretett úszni, ezért minden nap uszodába járt. Alkalmanként még teniszezett is.

A férfit, akiről jelenleg szó van, nevezzük egyszerűen Casey-nek.

Nőtlen férfi lévén Boston külvárosában, Lexingtonban élt egy ódon kúriában, egy rendkívül szűkszavú, sápadt zongorahangoló társaságában. Őt pedig Jeremynek hívták – talán harmincas évei derekán járhatott, magas volt, szikár, s karcsú, akár egy fűzfaág, arcát pedig enyhén ritkuló haj keretezte. Egyszerű hangoló létére igen ügyesen zongorázott.

Akkoriban már számos novellámat lefordították angolra és egy amerikai magazinban meg is jelentették. Casey mindet elolvasta, és a kiadómon keresztül egy levelet küldött nekem.

„Rendkívül érdekelnek a munkái, ahogyan az Ön személye is felkeltette kíváncsiságomat” – írta.

Habár kellemes társaságnak tűnt, egyelőre nem voltam benne biztos, hogy beszélgetni szeretnék vele. Általában nem szoktam találkozni azokkal az emberekkel, akik rajongói leveleket írnak (tapasztalataim szerint ezekben a találkozóknak többnyire semmi szórakoztató vagy érdekes sincs), mégis, ezzel a Casey-vel talán szívesen megismerkedtem volna.

A levele igazán intelligens ember benyomását keltette, emellett gazdagon át volt szöve Casey igen kifinomult humorával.

Mindezek mellett – ahogy mondani szokás – a külföldön élők nyitottsága is erre a találkozóra készítetett. Sőt, mi több: még közel is laktunk egymáshoz.

Mindezek a körülmények azonban meg sem közelítették valós indokomat.

Az egyetlen ok, amiért ezzel a Casey nevű fickóval találkozni akartam, bevallom, önös indok volt: Casey ugyanis egy csodálatra méltó, régi jazz-lemez gyűjtemény tulajdonosa volt.

„Merem állítani, még ha egész Amerikát is körbejárja, sem talál ehhez fogható egyedi és teljes gyűjteményt. Remélem, hogy lelkes jazz-rajongó lévén, legalább ez felkelti az érdeklődését” – írta levelében.

És valóban. Teljes mértékben felkeltette az érdeklődésemet. Olyannyira, hogy miután elolvastam a levelét, alig bírtam ki, hogy ne lássam ezt a híres gyűjteményt.

Azonnal a régi lemezgyűjtemény hatása alá kerültem, akár egy ló, amit megbabonázott valami különleges fa illata, s minden erőm, hogy ellenálljak a kísértésnek, egy szempillantás alatt szertefoszlott.

Casey háza Lexingtonban állt. Mivel jómagam Cambridge-ben laktam, kocsival alig 30 perc alatt oda lehetett utazni.

Miután felhívtam telefonon, átfaxolta számomra az útvonallal berajzolt térképet. Így aztán egy áprilisi délután bepattantam zöld Volkswagenembe és elindultam otthona felé.

A házat azonnal megtaláltam. Háromemeletes, tekintélyes méretű, régies ház volt. Valószínűleg már több mint 100 éve itt állhatott. Még Boston ezen elegáns környékén is, ahol egymás mellett sorakoztak a szebbnél szebb villák régi történeteiket sejtetve, ez az impozáns villa kiváltképp kitűnt a többi közül. Még akár képeslapnak is beillett volna.

A kert olyan volt, mint egy hatalmas erdő, a bozótosban vidám szajkók ugrándoztak egyik ágról a másikra, mindvégig hangosan csivítelve. A kocsifeljárón egy vadonatúj BMW parkolt.

Miután leparkoltam a BMW mögött, egy hatalmas mastiff – amely ezidáig a tornác lábtörlőjén aludt – lassan feltápáskodott, és félig-meddig kötelességtudóan megugatott. Mintha ezt akarná mondani: „igazából nem is akarlak megugatni, de azért amennyire lehet, mégiscsak megugatlak”.

Casey kijött elé, hogy kezet rázzon. Kézfogása határozott volt, amellyel mintha meg akart volna győződni valamiről. Miközben kezet fogtunk, másik kezével finoman megpaskolta a vállam. Később ez gyakori szokása lett.

„Nahát, örülök, hogy eljött. Nagyon boldog vagyok, hogy megismerhetem” üdvözölt.

Divatos olasz fehéringet viselt, amely legfölül ki volt gombolva, hozzá világosbarna kardigánt és könnyed pamutnadrágot vett fel. Mindemellé még egy Giorgio Armani-stílusú napszemüveget is viselt.

Minden nagyon ízlésesen festett rajta.

Bevezetett az egyik nappaliba, és miközben leültetett a kanapéra, egy csésze frissen készített kiváló kávéval is megkínált.

Casey nem tűnt olyan embernek, aki erőlteti a dolgokat, szemmel láthatóan jó neveltetésben részesült és igen művelt volt. Már fiatalkorában körbeutazta széles e világot, s igen kellemes beszélgetőpartner vált belőle. Olyan jó barátokká váltunk, hogy lassan minden hónapban egyszer meglátogattam, hogy egy kicsit szórakozzunk. Arról nem is beszélve, hogy Casey-nek köszönhetően így a csodás lemezgyűjtemény által nyújtott áldásos élményben is részesülhettem.

Csak hogy érzékeltessem: amikor nála jártam, borzasztóan ritka és értékes zenéket hallgathattam, annyit, amennyihez csak kedvem volt, s amelyeket máskülönben nem lett volna lehetőségem meghallgatni. Habár a csodás lemezgyűjteményhez viszonyítva maga az audio-rendszer már nem volt olyan nagyszerű, a hatalmas vákuum-csőves erősítő azonban lágy, meleg hangjával nosztalgikus hangulatot árasztott.

Mivel Casey otthonában dolgozott, a házában rendezte be irodáját, ahol hatalmas számítógépe segítségével épületterveket rajzolt. Azonban beszélgetéseink során soha sem említette, mivel foglalkozik.

„Ugyan, ez annyira nem lényeges” mondta nevetve, mintegy kifogásképp.

Ötletem sem volt, milyen házakat tervezhet. Soha nem tűnt túl elfoglaltnak. A Casey, akit ismertem, szinte mindig a nappali kanapéján ült, elegánsan forgatva a bort poharában, könyvet olvasott vagy épp érdeklődve figyelte Jeremy zongorajátékát, esetleg a kerti székben pihenve a kutyával játszott. Talán csak egy megérzés, de számomra mindig úgy tűnt, hogy a munkája nem lehet nagyon nehéz.

Édesapja, aki már nincs az élők sorában, valaha országszerte elismert, neves pszichiáter volt, 5-6 könyvet is írt, melyek már lassan klasszikusnak számítanak. Apja egykor szenvedélyes jazz-

rajongó volt, akit közeli barátság fűzött Bob Weinstockhoz, a Prestige Lemezkiadó alapítójához, mi több, az 1940-es és 1960-as években kiadott jazz-lemezek gyűjteménye lélegzetelállítóan teljes, amint azt Casey korábban levelében írta.

A lemezek tartalma lenyűgöző volt, de még a mennyiség miatt sem panaszkodhattam. Szinte az összes lemez eredeti volt, az első kiadásból származott és mind kiváló állapotban maradt meg. A bakeliteken egy karcolás sem volt, a lemezborító pedig mintha csak új lett volna. Ez már szinte a csodával volt határos. Casey féltő gonddal őrizte hagyatékát, olyan óvatosan vette le egyik lemezt a másik után, mintha egy kisdedet merítene a meleg fürdővízbe.

Nem volt egyetlen testvére sem, édesanyja pedig még gyermekkorában meghalt. Édesapja emiatt soha többé nem házasodott újra. Így mikor édesapja 15 évvel ezelőtt elhunyt hasnyálmirigyrákban, Casey az egész házat megörökölte annak minden értékével és a hatalmas lemezgyűjteménnyel együtt. Mivel Casey mindenkivel jobban tisztelte apját, sőt szerette, gondosan megőrizte az egész gyűjteményt úgy, ahogy volt, egyetlen lemezt sem adott el. Habár szívesen hallgatott jazzt, mégsem volt olyan lelkes rajongója a műfajnak, mint apja. A klasszikus zene szerelmese volt, különösen az Ozava Szeidzsi által vezényelt Bostoni Szimfonikus Zenekart kedvelte, Jeremyvel nem mulasztottak el egyetlen koncertet sem meghallgatni, ha ő vezényelte a zenekart.

Miután már legalább fél éve ismertem, Casey megkért, hogy vigyázzak a házára, amíg elutazik. Habár ez igen ritka eset volt, néha el kellett mennie Londonba egy hétre, hogy üzleti ügyeivel foglalkozzon. Mikor Casey elutazott, rendszerint Jeremyre bízta a házat, ám ezúttal ez lehetetlen volt. Jeremy ugyanis nem sokkal ezelőtt elment, mivel Nyugat-Virginiában élő édesanyja egészségügyi állapota egyre rosszabbra fordult. Így egy nap Casey felhívott telefonon, hogy a házfelügyeletet rám bízza.

„Bocsánat, hogy ezzel kereslek meg, de más szóba se jöhetett” mondta a telefonban.

„Ha már a házról van szó, megtennéd, hogy naponta kétszer megeteted Miles-t (ez volt a kutya neve), semmi mást nem kéne csinálni. Bármelyik lemezt hallgathatod, amelyiket csak szereted. Rengeteg étel és ital van, bátran szolgálj ki magad.”

Nem hangzott rosszul az ajánlat.

Ebben az időben bizonyos körülmények miatt cambridge-i házam épp felújítás alatt állt, és már alig vártam, hogy a mindennapos lármának vége legyen.

Összepakoltam hát pár váltásnyi ruhát, néhány könyvet és a Macintosh Powerbookomat, majd egy pénteki koradélután elindultam Casey-ék házához. Casey már befejezte a csomagolást és épp azon volt, hogy egy taxit hívjon. Jó utat kívántam neki Londonba, ő pedig mosolyogva azt felelte:

„Köszönöm, biztos az lesz. Neked pedig jó szórakozást és lemezhallgatást a házamban. Ez nem egy rossz hely.”

Amint elment, az első utam a konyhába vezetett, hogy feltegyek egy kávé. A számítógépemet letettem a nappali asztalára és körülbelül egy jó órát dolgoztam, miközben már nem is számoltam, hány lemezt hallgattam meg a zeneszobában Casey apja hátrahagyott gyűjteményéből. Úgy tűnt, a következő héten még elég sok dolgom fog akadni.

A hatalmas mahagóni asztal mindkét oldalán fiókok sorakoztak. Valószínűleg jó régi darab lehetett. Messze ez tűnt a legrégebbi bútornak a szobában, és a többi, más korokból származó dologgal ellentétben – mint a magammal hozott Macbook – úgy tűnt, mintha már elképzelhetetlenül hosszú ideje ott állt volna néma mozdulatlanságában.

Apja halála után Casey még egy bélyeggel sem tett többet a zeneszoba gyűjteményéhez, mintha a régi helyiség valamiféle szentély lett volna, de legalábbis ereklyetartó kegyhely. Míg a ház többi része – tekintélyes korából kifolyólag – porosnak tűnt, a szobában ezzel szemben mintha megállt volna az idő. Tökéletes rend uralkodott. Még egy porszem sem volt a polcokon, az asztal pedig olyan fényesre volt polírozva, hogy szinte csillogott.

Miles bejött a szobába és a lábamhoz heveredett. Párszor megveregettem a buksiját. Szörnyen magányos egy kutyának tűnt, sosem lehetett hosszabb időre magára hagyni. Be volt tanítva, hogy a saját kis vackán aludjon a konyhában, ám az esetek többségében végül odacsapódott valakihez, észrevétlen hozzáláncolva magát a kiszemelt különféle testrészeihez.

A nappali és a zeneszoba egy magas, ajtónélküli boltívvel volt elválasztva egymástól. A tágas nappaliban hosszú, téglából rakott kandalló állt, és egy bőrkanapé, melyen akár hárman is kényelmesen elnyújtózhattak volna. Emellett a szoba berendezése négy különböző karosszékből, három szintén eltérő kávézóasztalból és egy némileg fakó, ámde előkelő

perzsaszőnyegből állt, a magas mennyezetről pedig – mintha csak a múltat akarná a jelennek összekötni – egy ódivatú, ám igen ízléses csillár függött.

Beléptem, s miután kényelmesen elhelyezkedtem a kanapén, ráérősen körüljártam tekintetemet a szobán. A kandallópárkányon álló óra ketyegve mutatta a percek múlását, halk zaja olyannak tűnt számomra, mintha csak valaki apró üvegszilánkokon járna lábujjhegyen.

A falak mentén elnyúló merev fából faragott könyvespolcok művészeti albumai és vastag kötetei között mindenféle szakterület könyvei sorakoztak. A három falon elszórtan néhány ismeretlen tengerparti fövenyt ábrázoló olajfestmény is függött, az összehatás mégsem volt zavaró, sőt: egyenesen kellemes benyomást keltett. Egyetlen emberi alakot sem véltem felfedezni a képeken, csak elhagyatott tengeri tájakat. Olyan erőteljes látványt keltettek, hogyha a fülemmel egész közel hajoltam volna, tán még a hűvös tengeri szél süvítését és a háborgó tenger morajlását is hallhattam volna. Külön-külön is nagyszerű alkotások, mégsem volt egy sem, mely túlon túl elütött volna a többitől. Minden egyes kép őrizte New England mérsékelt fuvallatát, a tehetős felső-középosztálybeli családok otthonának illatát.

A lemezekkel teli polcsor egy terjedelmes falnál állt a zeneszoba ellenében, mindegyik lemez gondosan felcímkézve, alfabetikus sorrendben sorakozott az előadók neve szerint. Még maga Casey sem tudta a pontos számukat. „Talán úgy 600-700 körül lehet – találgatott – de még ugyanennyi lehet fönt a padláson is dobozokban. Nem lepődnék meg, ha egyszer ez az egész ház egy nap összeroskadna azoknak a lemezeknek a súlya alatt, az lenne ám az igazi Usher-ház bukása.”

Feltettem egy régi Lee Connitz-hanglemezt a lejátszóra, és ahogyan békésen leültem az íróasztalhoz, az idő észrevétlen elröpült. Minden nagyon otthonos hangulatot árasztott, úgy éreztem magam, mint aki kényelmesen belesüppedt egy tökéletesen rám illő öntőformába.

Ahogyan telt-múlt az idő, egyre inkább úgy éreztem, mintha valamiféle különleges, óvatosan felépített bizalmasságba kerültem volna a szobával. A zene visszhangozva mindent belengett: behatolt a szoba minden zugába, a falak összes apró mélyedésébe, egészen a függönyredők közé.

Mire felocsúdtam, beesteledett. Felbontottam egy üveg Montepulcianót, amit még a házigazda tett félre számomra, és miközben többször újratöltöttem kristálypoharamat, a kanapén ülve egy nemrég vásárolt, új kiadású regényt olvasgattam. Ha el is eresztettem volna a

fülem mellett Casey ajánlását, akkor is el kellett volna ismernem: ez bizony jóféle bor. Kivettem hát egy szelet Brie-sajtot a hűtőből, és egy jó negyedét el is fogyasztottam belőle néhány sós keksz társaságában. A házban mindvégig síri csend honolt. A korábban említett óra ketyegését leszámítva az egyedüli hang, amit alkalmasint hallottam, néhány beforduló autó zaja volt.

Noha a házhoz legközelebb eső utca csak amolyan zsákutca volt, a sebességkorlátozást egyedül a környékeliek tartották be. Ahogyan besötétedett, a környék csaknem teljesen elcsöndesedett. Zsibongó diákokhoz szokott cambridge-i lakos lévén úgy éreztem itt magam, mintha az óceán fenekén ülnék.

Mint mindig, most is elálmosodtam, amint 11-et ütött az óra. Letettem a könyvet, amit olvastam, a kristálypoharat is óvatosan a mosogatóba helyeztem, és ha már a konyhában voltam, egyúttal Miles-től is elbúcsúztam. A kutya egy pillanatra felegyenesedett, majd beletörődve összegömbölyödött, s egy halk szusszanás kíséretében behunyta szemeit.

Lekapcsoltam a villanyokat és felmentem a második emeleti hálósobába. Amint belebújtam a pizsamámba, azon nyomban elnyomott az álom.

Egyszerre csak arra ébredtem, hogy valami megmagyarázhatatlan ürességérzet tátong bennem. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok. Olyan tompaság lett rajtam úrrá, mintha egyszerre csak valami elfeledett, aszott zöldség lettem volna egy sötét kredenc félreeső zugában. Kisvártatva magamhoz tértem és eszembe jutott, hogy épp Casey házára vigyázok. Ó, hát persze. Itt vagyok, Lexingtonban.

Ügyetlenül matattam karórám után kutatva, amit még korábban a párnámon hagytam. Megnyomtam rajta egy gombot, mire az óra számlapja kéken világítva tudatta velem: negyeddel múlt egy.

Lassan feltápászkodtam és felkapcsoltam a mellettem lévő kis olvasólámpát. Beletelt még egy percbe, mire a kapcsolót megtaláltam. A csiszolt üvegből készült liliomforma lámpa sápadt, sárgás fényével sejtelmesen világított. Mindkét tenyeremmel erősen megdörzsöltem halántékomat, majd egy nagyot ásítva körbenéztem a haloványan megvilágított szobán.

Alaposan szemügyre vettem a falakat, a plafontól egészen a szőnyegig végignéztem mindent. Mintha szétszóródott babszemeket szedegetnék fel apránként a földről, úgy szedtem össze töredékes én tudatom szilánkjait, mire végre kapcsolatba kerültem elszibbadt testemmel. Ezzel együtt fokozatosan tudomást szereztem az engem körülvevő helyzetről: egy hang ütötte meg a

fületem. Mély dübörgés, mintha egy óriási hullám ostromolná a tengerpartot – ugyanaz a tompa moraj, mely felriasztott álmomból.

Volt lent valaki.

Visszafojtott lélegzettel lábujjhegyen az ajtóhoz somfordáltam, a szívem a torkomban dobogott. Félreérthetetlenül volt még valaki a házban rajtam kívül. De lehet nem is csak egy vagy kettő. Mi több, lentről még valami zenefoszlány is felszűrődött. Nem értettem az egész helyzetet. Hideg veríték borított el, átáztatva a hónaljamnál a pizsamámat. Mégis mi a csuda történt itt, amíg én aludtam?

Az első dolog, ami az eszembe ötlött, hogy ez valami rossz tréfa. Casey csak tette, hogy elutazott Londonba, valójában végig itt maradt, és titokban egy meglepetésbulit szervezett az éjszaka közepén, csak hogy jól ráimijessen. De akárhogy is forgattam fejemben ezt a gondolatot, sehogy sem tudtam Casey-ről elképzelni, hogy ilyen gyermekded csínyet eszeljen ki. Az ő humorérzéke ennél sokkal kifinomultabb, elegánsabb volt, sokkalta árnyaltabb.

Vagy esetleg – gondoltam magamban, továbbra is az ajtóhoz hajolva – azok ott lent mind Casey számomra ismeretlen ismerősei. Biztosan tudták, hogy a ház tulajdonosa elutazik (de azt nem, hogy én viszont itt leszek és a házra vigyázok), és valamiért úgy döntöttek, hogy jó ötlet lenne benézni hozzá a távollétében. Mindenesetre abban biztos voltam, hogy nem betörőkkel van dolgom. Ha betörők lennének, valószínűleg nem bömböltetnék ilyen hangosan a zenéjüket.

Átváltottam pizsamámat a rendes nadrágomra, belebújtam tornacipőmbé, végezetül ráhúztam egy pulóvert a pólómra. De még így is egyedül voltam. Kerestem valamit, amit a kezembe vehetnék. Körbenézve a szobán, nem találtam semmi alkalmasat. Se egy baseball- ütő, se egy csinos piszkafa. Rendelkezésemre álló tárgyként egyedül csak egy ágy, egy fiókos szekrény, egy kis könyvespolc, és egy kis bekeretezett kép szolgált.

Ahogy átvágtam az előtéren, lentről egyre tisztábban hallatszottak a zeneszobából kiszűrődő hangoskodók. Vidám, old-timer muzsika kúszott felfelé a lépcsőkön, lassan gomolyogva az előszobán keresztül. A dallam ismerősen csengett, habár a zeneszámot nem tudtam volna megnevezni. A muzsikába itt-ott emberi hangok vegyültek.

Hallhatóan sokan voltak az egybegyűltek, a megannyi összemosódó beszédfoszlányból aligha tudtam kivenni, miről folyik a szilaj társalgás. Alkalmanként csilingelő kacajok szakították félbe a duruzsolást. Vidám, könnyed nevetések.

Úgy tűnt, nagy mulatság van odalent, és amint az hallható volt, éppenséggel még csak most kezdtek belejönni az ünneplésbe. Csak hogy tovább fokozzam a kedélyeket: a terem visszhangzott a boros- és pezsgőspoharak boldog koccintásaitól. Feltehetően voltak táncolók is: úgy hallottam, puha bőrcipők surrantak a csiszolt parkettán, néha ritmusosan megcsikordulva. Szép lassan lekúsztam a lépcső feléig.

A korláton áthajolva meresztgettem szemeimet, hátha kiderül, mi folyik odalent. Világosság szűrődött ki a hosszú, függőleges csíkokban sorakozó ablakokon át az előszobára, furcsa, kísérteties fénnel betöltve az átjárót. Egyetlen árnyékot sem láttam.

A nappalit és az előszobát elválasztó ajtók mind szorosan be voltak zárva. Pontosan emlékszem, hogy az összeset tárva-nyitva hagytam, mielőtt elmentem lefeküdni, ebben teljesen biztos voltam. Nem lehet más magyarázata a dolognak, mint hogy valaki mindent gondosan bezárta, miután fent elaludtam.

Teljesen tanácstalanul álltam a dolgok előtt. Talán ha észrevétlen visszasomfordálnék a második emeleti hálósobámba, belülről magamra zárnám az ajtót és a paplan alá bújva jól elrejtőznék... higgadtan megfontolva ezt a lehetőséget, még ez tűnt a legokosabb lépésnek.

És mégis, amint ott álltam a lépcső tetején és hallgattam a vidám nevetgélés és zene elegyét, hirtelen, mint amikor egy sima vízfelszínre követ hajítanak, elért a hullámokként fodrozódó felismerés és sokként tudatosult bennem valami. A légkörből ítélve kezdtem rájönni, hogy azok a viháncolók ott lent talán mégsem hétköznapi emberek.

Vettem egy nagy, mély levegőt és lassan leereszkedtem a lépcsőn a bejáratí folyosóhoz. A gumitalpú tornacipőm halkán siklott egyik lakkozott lépcsőfokról a másikra.

Az előszobába érvén azon nyomban balra fordultam, egyenesen a konyha felé vettem az irányt. Felkapcsoltam a villanyt, kirántottam az egyik fiókot és kivettem az első dolgot, ami a kezembe akadt: egy nehéz húsklopfolót. Casey, aki szabadidejében lelkes szakács volt, ragyogó német kések és konyhaeszközök páratlan (és persze felettébb drága) gyűjteményének birtokosa volt. A finoman megmunkált, valódi rozsdamentes acélpengék érzékeny fénylettek. Ám ahogy elképzeltem magam, amint besétálok a vidám mulatozás kellős közepére egy húsklopfolóval a kezemben, rájöttem, ez bizony nem túl jó ötlet. Visszatettem hát a klopfolót fiókjába, és töltöttem magamnak egy pohár vizet.

Várjunk csak: hova lett a kutya?

Még csak most döbbsentem rá, hogy Miles-nak nyoma veszett. A fekhelye üresen állt, nem feküdt ott a földön szokásos kis párnáján. Hova tűnhetett? Nem az ő dolga lenne ilyenkor ugatni, vagy legalábbis valamit csinálni, ha valaki betör a házba éjnek évadján?

A szőrmébe borított pamlag fölé hajolva szomorúan konstatáltam, hogy a kutyának hűlt helye van csak. A párna már rég nem őrizte az eb testének melegét, úgy tűnik, Miles már jó ideje itt hagyott engem.

Kifordultam a konyhából az előszobába, és leültem az egyik padkára. A zene szünet nélkül folytatódott, zibongó beszélgetéssel kísérve. Hullámozva hol felerősödött, hol elhalkult, de sosem csendesedett el teljesen. Vajon hányan lehetnek a nem várt éjjeli vendégek? Úgy hallottam, talán 15-en. Vagy tán 20-nál is többen. Mindenesetre úgy tűnt, a hatalmas nappali csaknem zsúfolásig megtelt.

Egy percre felötlött bennem, hogy feltépem az ajtót és csak úgy besétálok. Nehéz döntéshelyzetbe kényszerültem. Végző soron mégis csak én vagyok a ház felelőse, és mint olyan, ez a kötelességem. Másrészt viszont én nem voltam a meghívottak között.

Erősen hegyeztem füleimet, hátha elkapok egy mondatfoszlányt vagy az ajtó rései alatt egy kiszivárgó szót, de ez teljességgel lehetetlen volt. A monoton beszélgetés egybeolvadt, még egy árva szót sem tudtam volna megkülönböztetni. Miközben tudtam, hogy bent épp társalgás folyik, mégis úgy tűnt, mintha valamiféle vastag téglafal választana el a beszélgetőktől. Semmi keresnivalóm sem volt ott. Zsebre dugtam kezeimet és előhúztam egy pénzérmét, amit az egyik zsebben találtam. Játékosan végigpörgettem ujjaim közt.

Az a hűvös ezüstpénz a maga szolid realitásával azonnal észhez térített. Úgy kólintott fejbe a felismerés, mint valami tompa, puha kalapács.

Azok ott bent szellemek.

A csibészek nagy vígan összegyűltek a nappaliban egy kis vidám csevejre és táncra, de valójában nem igazi emberek. A hőmérséklet is mintha egy fokot zuhant volna és a légnyomás is nagyobb lett volna, egyszerre elkezdett csengeni a fülem. Próbáltam nyelni, de a torkom teljesen kiszáradt. Visszatettem az érmét a zsebembe és körülnéztem.

A szívem majd' kiugrott a helyéből, úgy dobogott. Így visszagondolva olyan hihetetlennek tűnt, hogy ez nem jutott eszembe idáig. Mégis micsoda nevetséges ötlet, hogy valaki csak úgy betör egy házba, és partit rendez! A ház körül leparkoló rengeteg kocsija, a járkálók lábainak

tompa dobogása, ahogyan a bejárati ajtón át a házba sietnek, biztosan felébresztett volna. Még Miles is biztosan vakkantott volna. Mindent egybevetve, sehogy sem tudtak volna észrevétlen a házba bejutni.

Most mindennél jobban kívántam, hogy Miles itt legyen velem. Körbe akartam fonni a karjaimat azon a nagy, bundás nyakon, beszívni a puha szőr illatát, érezni a kutya testének melegét. De sehol sem volt.

Mint akit megigéztek, visszamentem és kábán leroskadtam az előszobában álló padra. Természetesen szörnyen meg voltam rémülve. Ez a rettegés minden eddigi félelmemet felülmúlta. Ez a félelem olyan mélyről jövő volt és megmagyarázhatatlan, mint valami végeláthatatlan, titokzatos sivatag.

Beletelt még néhány mély levegővételbe, mire újra sikerült feltöltenem tüdőmet levegővel. Lépésről lépésre visszanyertem érzékeim felett az uralmat, mintha kártyalapok peregetek volna le előttem. Botladozva feltápáskodtam és ugyanolyan halkan, mint jöttem, visszalopódtam a lépcsőn és egyenesen beburkolódtam az ágyamba úgy, ahogy voltam, ruhástól.

A muzsikaszó és a vidám csacsogás csak nem akart alábbhagyni. Sehogy sem tudtam elaludni, így nem volt más választásom, mint hogy hajnalhasadtáig ott forgolódjak. Nekidőltem a faragott ágytámlának és a mennyezetet bámultam, hallgatva a lenti végeláthatatlan mulatozás hangjait. Végül valahogyan mégis csak elnyomott az álom.

Amikor másnap reggel felkeltem, esett. Az a fajta párás, szemerkélő eső permetezte a földet, amelynek kizárólagos célja, hogy a talajt áztassa. A kék szajkók az eresz alatt csiviteltek. Az órák számlapja szerint kilenc fele járhatott az idő.

A verandát az előszobától elválasztó ajtók mind szélesre tártan álltak, csakúgy, ahogyan lefekvés előtt hagytam. A nappalit teljes rendben találtam. A könyv, amit tegnap olvastam, ugyanúgy, ahogy hagytam, ott feküdt kinyitva a kanapén. Még a finom keksz morzsái is ugyanott heverték, szétszórta a kávézóasztalon.

Mint ahogy azt előre sejtettem, a tegnapi partinak semmi nyoma sem volt. Miles összegömbölyödve a konyhában feküdt, a szuszogásából úgy hallatszódott, alszik. Amint megneszelte, hogy jövök, felkelt, én pedig megettettem a kikészített kutyaeledellel. Megrázta füleit és mohó élvezettel habzsolta a reggelit, mintha mi sem történt volna.

Pontosan házfelvigyázásom első napján ért el a bizarr éjféli parti, a későbbiekben viszont semmi különös nem történt. Lexington csendes, sejtelmes éjszakái a további napokban mindenféle incidens nélkül folytatódtak. Ám valami megmagyarázhatatlan okból minden este, az éjszaka közepén felriadtam, mindig pontban 1 és 2 óra között. Azt hiszem, csak az tett ilyen érzékennyé, hogy most más házában kellett aludnom. Vagy talán titokban aggódtam, hogy a rejtélyes parti újból megismétlődik.

Minden egyes alkalommal, amikor így felriadtam, visszafojtott levegővel füleltem, hátha történik valami a sötétben. Ilyenkor mindig fogtam magam, lementem és ittam egy pohár vizet a konyhában. Miles ott aludt a földön összetekeredve, és amikor meglátott, boldogan felugrott, megcsóválta farkát, majd nagy buksi fejét lábamra ejtette. Elkísért a nappaliba, én pedig felkapcsolva a lámpákat, alaposan körülnéztem.

Igaz, soha nem éreztem semmi különöset. A kanapé és a kávézóasztal mindig szép csendben álltak a helyükön. Azok a rideg New England-i tengerpartot ábrázoló festmények is ugyanott lógtak hűvösen a falakon, mint mindig. Leültem egy olyan 10-15 percre, valahogy mindig elütöttem az időt. És amikor már semmit sem tudtam felfedezni, ami minderre magyarázatot adhatott volna, behunytam szemeimet és az érzékeimre hagytam. De az égvilágon semmit sem éreztem.

Egyszerűen egy csendes, külvárosi éjszaka kellős közepében voltam. Kinyitottam a kertre néző hatalmas ablakok egyikét és beszipantottam a virágillattal terhes kora tavaszi levegő illatát. A függönyök enyhén meglibbentek az esti szélben. A bozótos mélyéből halk bagolyhuhogás hallatszott.

Amikor Casey egy hét múlva visszatért Londonból, úgy döntöttem, egyelőre semmit sem mondok el arról az éjjelről. Nem tudom megmondani, miért. Csak úgy éreztem, jobb ez így. Valamelyest.

„Na, hogy tetszett? Történt valami, amíg elvoltam?” kérdezte Casey az előszobában állva.

„Nem, semmi különös. Minden nagyon békésen zajlott, elég sok munkámat be tudtam fejezni.” Ez tényleg igaz is volt.

„Remek” válaszolta boldogan, majd előhúzott egy drága malátawhisky a táskájából, amelyet ajándék gyanánt hozott nekem. Kezet fogtunk és elváltunk. Beültem a Volkswagenbe és hazavezettem Cambridge-be.

Körülbelül fél év elteltével Casey újra felkeresett. Igaz párszor beszéltünk ezalatt az idő alatt telefonon. Többek között megtudtam, hogy Jeremy édesanyja meghalt, úgyhogy ez a zárkózott zongorahangoló végleg visszaköltözött Nyugat-Virginiába. Akkortájt épp egy regényen dolgoztam, és már a befejezést írtam, úgyhogy a sürgős ügyeket leszámítva épp senkire sem tudtam időt szakítani. Naponta több mint 12 órát töltöttem az íróasztalomnál és kötve hiszem, hogy ebben az időszakban házamtól akár egy kilométernyivel is távolabb merészkedtem volna.

Ezúttal Casey egy Charles Rivers-hez közeli, csónakházból kialakított kis kávézóba invitált, így hát felkerekedtem és elsétáltam a találka helyszínére, hogy megigyunk egy csésze kávé és beszélgessünk egy jót.

Nem tudom, miért, de Casey szemmel láthatóan megöregedett legutóbbi találkozásunk óta. Úgy festett, mint aki egyszerre legalább 10 évet öregedett volna. Alig ismertem rá.

Haja egyre jobban megőszült, szeme alatt sötét karikák látszódtak. A kézfeje is mintha ráncosabb lett volna. Össze sem lehetett hasonlítani őt azzal a régi Casey-vel, akit én ismertem, aki olyan kínosan ügyelt megjelenésére. Talán valami betegségben is szenvedhetett, de mivel ezt egy szóval sem említette, így én sem kérdeztem rá.

„Jeremy valószínűleg sosem jön már vissza Lexingtonba” mondta elcsukló hangon, szomorúan lehajtva fejét. „Felhívtam Nyugat- Virginiában egyszer-egyszer. Az édesanyja halála miatti sokk teljesen megváltoztatta” – folytatta síri hangon. „Már nem az a Jeremy, akit régen ismertem. Mostanában folyton csak a horoszkópról beszél. Végig csak ezt hallani, hogy ez a csillagállás így, az a konstelláció úgy... mit üzennek ma a csillagok, és ezért mit szabad tenni, mit nem, mit kell elkerülni, meg ilyenek. Amíg itt volt, sohasem említette a csillagokat.”

„Annyira sajnálom” – válaszoltam. De valójában fogalmam sem volt, mit kellene mondanom.

„Amikor az anyám meghalt, még csak 10 éves voltam” – fogott bele Casey, szemeit végig a kávéscsészére szegezve – „Nem volt se bátyám, se nővérem, így teljesen egyedül maradtunk apámmal, csak mi ketten. Kora ősszel történt, egy szerencsétlen jacht-baleset miatt. Teljesen felkészületlenül ért a halálhíre, mindkettőnket teljességgel letaglózott. Fiatal volt még, élettelen

teli, majd' 10 évvel fiatalabb apámnál. Se én, se apám el sem tudtuk képzelni, hogy ilyesmi egyáltalán bekövetkezhet. De egy nap mégis megtörtént, és anyám eltűnt ebből a világból. Huss! Mintha csak a szél ragadta volna el.

Anyám gyönyörű, okos nő volt, mindenki szerette, aki csak ismerte. Imádott sétálni, mindig egyenes háttal, állát enyhén előretolva sétált, mindkét karját hátul összefonva hatalmasakat lépett. Gyönyörködve, amolyan természetéből fakadó könnyedséggel lépdelt. Rendszerint dúdolt is, miközben így andalogtunk, imádtam, amikor ketten együtt sétáltunk. Valahányszor anyámra gondolok, magam előtt látom, ahogyan a newporti tengerpart mólóján lófrál, a lenyugvó nap élénk fényében fürödve. A nyári ruhájának a széle hűvösen lebeg a szélben. Egy virágmintás pamutszoknya. Ez a jelenet úgy beleégett az emlékezetembe, mintha csak egy fényképet látnék.”

„Apám számára különösen kedves volt, borzasztó mód elhalmozta anyámat szeretetével. Valahol mélyen úgy érzem, őt talán még jobban is szerette, mint engem. Apám már csak ilyen ember volt. Azokat a dolgokat becsülte, amikért neki magának kellett megküzdenie. Számára én amolyan, az események folyamányaként természetesen következő dolog lehettem. Nem mondom, hogy nem szeretett, hiszen én voltam az egyszülött fia, de sosem szeretett úgy, mint az anyámat. Ezt már nagyon korán felismertem.”

„Senkit sem szeretett úgy, mint ahogyan az anyámat. Miután meghalt, egyszer sem házasodott újra. A temetés után vagy három hétig apám megállás nélkül aludt. Egyáltalán nem túlzok. Csak aludt és aludt. Szó szerint, három héten át fel sem kelt. Alkalmanként kitántorgott az ágyból, és anélkül, hogy egy szót is szólt volna, ivott egy pohár vizet vagy evett valamit. Úgy nézett ki ilyenkor, mint valami alvajáró, vagy inkább, mint valami szellem. Ezek a szünetek mindig a lehető legrövidebb ideig tartottak, utána már ment is vissza aludni. A sötét szobában rekedt áporodott levegő, a szorosan lehúzott redőnyök közt úgy festett, mint valami mesebeli elátkozott hercegnő. Alig mozdult. Sohasem fordult meg és az arckifejezése is ugyanabba a maszkba merevedett.”

„Nagyon nyugtalan voltam miatta, így időről időre befeküdtem mellé és leellenőriztem, hogy lélegzik-e még. Attól féltem, hogy egyszer csak ő is itt hagy engem, miközben alszik. Egyszer, amikor ismét felmentem hozzá, hogy hozzak neki egy kis ennivalót, mélyen belefúrtam magam a párnájába és közlről az arcába néztem. Nem halt meg. Csak mélyen, nagyon mélyen aludt,

mozdulatlanul, mint egy kő, amit mélyen a földbe temettek. Azt hiszem, ilyenkor nem álmodott. Abban a sötét, csendes szobában semmi más nem hallatszott, csak a szokásos, monoton levegővételeinek nesze. Még egyszer sem találkoztam ilyen hosszú és semmihez sem foghatóan mély alvással. Úgy nézett ki, mintha már rég egy másik világ felé tartott volna. Emlékszem, rettentően féltem. Teljesen egyedül abban a nagy házban, úgy éreztem, mint akit az egész világ magára hagyott.”

„15 évvel ezelőtt az apám is meghalt, és én természetesen rendkívül szomorú voltam miatta, de őszintén szólva ez egyáltalán nem ért meglepetésként. Azt gondoltam magamban, az apám pont ugyanilyen halottnak tűnt azokban a hetekben is, mint amikor olyan mélyen aludt. Déja vu érzetem támadt. Ez a leküzdhetetlen érzés olyan volt, mintha valaki mélyen a helyére tolt volna bennem valamit. 30 év távlatából visszanézve a helyére került minden. Csak ezúttal ha rágondolok, nem hallom, ahogyan lélegzik.”

„Szerettem az apámat, jobban, mint bárkit ezen a világon, sőt tiszteltem. De ami még ennél is többet jelenthet: úgy érzem, erősen kötődtem is hozzá, nem csak érzelmileg, de spirituális értelemben is. Tudom, ez most furán hangozhat, de amikor az apám meghalt, én is ugyanúgy az ágyamba zuhantam és napokon át csak aludtam, ahogyan azt apám tette anyám halálakor. Mintha valamiféle rítus kötött volna össze minket, amelyet a vérvonalamban mindenkinek követnie kell.”

„Talán két hétig aludhattam én is így. Ez alatt az idő alatt egyre csak aludtam, míg az idő össze nem folyt, és én szétmállottan a megsemmisülés határán lebegtem. Akármennyire sokat is aludtam, mintha sosem lett volna elég. Akkortájt úgy tűnt számomra, mintha az álmvilág lenne a valós, és az igazi világ, a mindennapi valóság csak csalfa, ideiglenes helyé foszlott volna. Körülöttem minden csak felszínes hasonmása az igazi világnak, minden színtől mentes, fakó árnykép. Úgy éreztem, egy ilyen kiüresedett világban már nem is érdemes élnem. Fokozatosan ébredtem rá, mit érezhetett apám, amikor elvesztette anyámat. Érted, miről beszélek? Így már minden dolog más megvilágításba került. A dolgok így együtt teljesen más formát öltöttek.”

Casey ezután percekig némán ült, mintha elgondolkodott volna valamin. Már késő őszt volt, a sodródó falevelek zajába alkalmanként lehulló makktermések koppanása vegyült.

„Csak egy dolgot mondhatok – szólt hirtelen, miközben finoman megemelte fejét, száját a szokásos, stílusos mosolyra húzva – nincsen senki sem ezen a világon, aki ugyanilyen mély álomba zuhan majd, amikor én meghalok.”

Néha még most is eszembe jutnak Lexington szellemei, a megfejthetetlen lényük, számuk, és az az eleven parti, amit az éjszaka közepén csaptak az ódon kúria nappalijában. Casey-re gondolkodom ilyenkor és arra a hosszú, mély álmára, mintha ő is a halálra készülne a második emeleti hálószoza keskenyre húzott redőnyei közt. Az apjára gondolkodom. Miles-ra, arra a boldogtalanul nagy, magányos kutyára, a lélegzetelállító lemezgyűjteményre. Jeremy Schubertet játszik. A kék BMW a bejárati kapu előtt áll.

Olyan, mintha szörnyen rég történt volna mindez, egy végtelen messzinek tűnő helyen. Annak ellenére, hogy mindez alig fél éve volt.

Senkinek sem meséltem el a történeteket, egészen idáig. Valahányszor belegondolok, vajon mennyire lehetetlen történetnek tűnhet, valójában számomra mindez egy cseppet sem különös.

Recept Borsányi Klárától

Tápióka puding

Jó pár évvel ezelőtt az a kitüntetés ért, hogy az akkor kinevezett japán nagykövet úr és felesége meghívta a Magyar-Japán Baráti Társaság elnökségének tagjait, azokat, akik a japán kultúra terjesztésében, népszerűsítésén fáradoznak. Én, mint az újonnan kinevezett gasztronómiai szakosztály vezetője, torkomban dobogó szívvel vallottam arról, hogy mennyire szeretem a japán ételeket, mennyire tetszik, ahogyan tálalják, s hogy én is hogy igyekszem ezt másokkal is megismertetni, megszerettetni. A pompás vacsora végén kaptunk egy olyan kis édességet, amelyet hosszú-hosszú ideig kerestem aztán fogadásokon, üzletekben, újságokban. Nem hagyott nyugodni, hogy mi volt az a szép kis gyöngyös, színes valami, amit addig még soha nem láttam és nem kóstoltam. Aztán kezembe került néhány évvel később az asztali díszkártya, melyen feltüntették, hogy mi volt a menü – csak a nagy igyekezetben ez akkor elkerülte a figyelmemet – desszert: tápióka puding. Azóta többször elkészítettem, megismerttettem vele a baráti körömet, ismerőseimet. Aki egyszer is megkóstolta, az eddig még mind rajongójává vált. Ezt a kis csodagyöngyöt szeretném most Önökkel is megismertetni, megszerettetni.

Kókuszos tápióka puding mangóval

Hozzávalók (4-6 főre)

20 dkg tápiókagyöngy

kb. 1,5 l víz

3,5-4 dl kókusztej

1 rúd vanília

3-4 evőkanál cukor *(vagy ízlés szerint)*

1 mangó



Forraljuk fel a vizet, majd adjuk hozzá a tápiókagyöngyöt. Állandó kevergetés mellett, az újraforrástól számítva főzzük kb. 10-15 percet, amíg a gyöngyök átlátszóvá válnak és megdagadnak. Szűrjük le a gyöngyöket és mossuk át vízzel.

Forraljuk fel a kókusztejet a cukorral és a vaníliamagokkal. Vegyük le a tűzről és keverjük hozzá a tápiókagyöngyöket. Hagyjuk állni amíg a gyöngyök felszívják a folyadékot. Töltsük poharakba és fogyasztásig tegyük hűtőbe.

A cukrot karamellizáljuk, adjuk hozzá a felkockázott mangót és tálalás előtt merjük a puding tetejére.

Szoktam még kísérletezni egy kis keserűmandula aromával. Nem kell sok belőle csak pár csepp és az egész puding elkékül. Az íze viszont kissé marcipános lesz. A tetejére kerülhet pár szem idénygyümölcs, tejszínhab és egy kis csoki öntet.

Ha sűrűbbre főzzük, akkor kókuszreszelékbe meghempergetve, mignon-papírra lehet tenni. A tetejére szúrhatunk héjatlan mandulát, vagy mazsolával is díszíthetjük.

További jó kísérletezést és keresgélést kívánok a neten!

Érdeemes, mert magában a szóban is benne van, hogy táp...ióka. Tehát laktató, tápláló és nagyon finom!

Itadakimasz!

KIZUNA – megjelenik negyedévente. Alapította Szentirmai József. Kiadja a Magyar-Japán Baráti Társaság. (Nemzetek Háza, Budapest, VI. Bajza u. 54.)

A Magyar-Japán Baráti Társaság helyi csoportjainak és tagozatainak elérhetőségei:**Baja:** Balogh Nikolett. Tel.: 06 20 2435321 E-mail: nikitta-san@hotmail.com**Dunaújváros:** Németh Irma. E-mail: cirmi63@gmail.com**Győr:** Horváth Ferenc. Cím: 9023 Győr, Ifjúság krt. 35. Tel. (munkahely): 96/516-675

Mobil: 70/705-6262 E-mail: horvferivk@freemail.hu

Gyula: Gyula MAPON Kulturális Egyesület, Hankó Ferenc alapító alelnök, Fodor György elnök.

Tel.: 06 30 4862170 E-mail: ferenc.hanko@t-online.hu

Hódmezővásárhely: Hegyi Attila. Tel.: 36-20/494-7657 E-mail: hegyi.attila@oriens.hu

Cím: 6800, Hódmezővásárhely, Ötvenhat mártír 2/A.

Web: www.japanrolminden.hu/mjbthmvhely

Kecskemét-Aomori Baráti Kör: Kerényi József. Tel.: 30 871 5934

E-mail: kecskemmet-aomori@t-online.hu.

Keszthely: Móroczné Komáromi Gyöngyi. Tel.: 30 629 4038 E-mail: gyongyi@jmik.hu

Web: www.jmik.hu

Miskolc-Görömböly: Dr. Ujaczki Tibor. E-mail: ujaczki@citromail.hu. Cím: 3516 Miskolc, Szolártsik tér 4.**Pécs:** Wogerné Sági Judit. Tel.: 30 901 3254 E-mail: sagi.judit@gravirtechnika.hu**Székesfehérvár:** Schwerlichowszky László. Cím: 8000 Székesfehérvár, Tóvárosi ln. 50.III.10.

Tel.: 06/20-9316-117;20/278-7024 (l./fax: (36) 22/505-544)

E-mail: schwerly@t-online.hu Web: www.magyarjapanklub.hu

Szentendre: Bassa Zoltán. Tel.: 06 30 9351256 E-mail: zoltanbassa@gmail.com**Szolnok:** Kovács Mihály. E-mail: misi-bacsi@freemail.hu**Szombathely:** Schmitt Csilla. Tel.: +36309579059 Fax: +3694321384

Cím: 9700 Szombathely, Thököly út 27. Web: www.mjbt-szombathely.mlap.hu

Tolna megye: Balogh Jenő. E-mail: mabruk@terrasoft.hu, baloghj@terrasoft.hu**Vác:** Gyarmati Péter. E-mail: leiningen@freemail.hu**Zalaegerszeg:** Szemes Péter. Tel.: 06 92 502 100/120-as mellék**Veszprém-megyei Magyar-Japán Baráti Társaság:** Kutics Károly.

E-mail: kutics.karoly@chello.hu

Tagozatok és vezetőik:**Gasztronómiai Tagozat:** Borsányi Klára. E-mail: borsanyi.klara@gmail.com**Haiku Tagozat:** Vihar Judit. E-mail: jvihar@gmail.com**Ikebana Tagozat:** Hajnal Krisztina. E-mail: krisztinahajnal@gmail.com**Japánkert Tagozat:** Dani Zoltán. E-mail: dani.zoltan@gmx.net**Japán öltöztetés Tagozat:** Csalló Edina. E-mail: a2yuki@gmail.com**Kalligráfia Tagozat:** Zopcsák Ferenc Zsolt. E-mail: zopcsakferi@gmail.com**Origami Tagozat:** Villányi Mariann (Magyar Origami kör).

E-mail: mariann.villanyi@gmail.com

Reiki Tagozat: Petrik Márta Magdolna. E-mail: pemama_3@hotmail.com, Tel.: 06 20 460-9104